

ISTEN CSODÁLATOS ÚTJAI

RÓMA 11,33.

„Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!”

Bevezetés

Egy hívő gyógyszerészt betegek gyakorta éjnek idején keresték fel azért, hogy orvosságot adjon. Sokszor előfordult, hogy mire az éjjeli gyógyszerkészítés után visszaaludt volna, ismét zörgettek ajtaján. Egy alkalommal egy kisfiú érkezett hozzá éjszaka, hogy Édesanyjának gyógyszert vigyen. A gyógyszerésznek különösen is fáradtan, kialvatlanul, sebészen kellett elkészítenie a gyógyszert. Amikor már a gyermek elment, akkor vette észre, hogy abba figyelmetlenségében halálos mérget kevert. Térdre esve, kétségbeesetten imádkozni kezdett: „Könyörülj rajtuk Isten, mert itt már csak a csoda segíthet!”. Néhány perc múlva megint kopogtattak az ajtaján. Az előbbi gyermek jött vissza, és pityeregve mesélte el, hogy a nagy rohanásban elbotlott, és összetörte az előbb kapott orvosságos üveget...

Mert csodák nemcsak a mesében léteznek, hanem a valóságban is! Csoda az, amikor Isten minden emberi logikának ellentmondva, egyszer csak belenyúl az eseményekbe, hogy megmutassa hatalmát és gondoskodó szeretetét. Márpedig az emberiség történelme, ahogyan a mi személyes történetünk is, tele van Isten közbeavatkozásaival, csodáival. Érdekes lenne egyszer úgy vizsgálni egy-egy történelmi eseményt – háborúkat, válságokat, vagy a tudomány felfedezéseit, stb. –, hogy keressük bennük és mögöttük a mindenható Isten kezének nyomait.

Isten ma is csodálkozásra hív bennünket. Rácsodálkozásra. Arra, amit Pál apostol így fogalmazott meg Rómaiakhoz írott levelében: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!”

Advent harmadik vasárnapján Isten kikutathatatlan és csodálatos útjaira szeretném a figyelmeteket irányítani! Remélve azt, hogy mindannyian elgondolkoztok azon, hogy vajon miként mutatta meg Isten irántatok érzett szeretetét eddigi életek során! S remélve azt is, hogy megérezitek az Ő jóságát irányotokba. Azt, hogy Ő nem ellenségetek, nem Valaki, aki mellett közömbösen el kell gyalogolnotok, hanem Valaki, aki igenis méltó arra, hogy tiszteljük és szeressük Őt!

1.

Van abban valami megmosolyogni való, amikor valaki Isten nem létezését magyarázza. Egy híres tudós egyszer azzal állított be egy katolikus pap barátjához, hogy ő itt és most matematikailag levezeti azt, hogy nem létezik Isten. A pap higgadtan végighallgatta a tudóst, majd annak legnagyobb meglepetésére papírt és ceruzát vett elő, és odatette azt a hengegő elé. „Tessék! Kezdje! Majd szóljon, ha befejezte, hogy azután együtt keressük meg a levezetésében a számítási hibát!”

Természetesen Isten létezését nem lehet sem cáfolni, sem igazolni matematikailag. Mert Ő túl van az ember számára felfoghatón. Olyan ez, mintha egy két éves gyermeknek megakarnák magyarázni Pitagorasz-tételét: „*A derékszögű háromszög befogóira emelt négyzetek területeinek összege egyenlő az átfogóra emelt négyzet területével.*” Valószínűleg a gyermek megértene, hogy magyarul beszélünk, néhány szót talán még fel is fogna a tételből, de mégis olyan lenne ez számára, mintha kínaiul beszélénk.

Sokan, ahogyan tették ezt régen is, ma sem tartják hihetőnek azt, hogy Isten emberré lett. „Persze!” – mondják – „Ez egy nagyon kedves mese! Egy kedves kis történet, amelynek a valóságához édeskevés köze van!” De kérdezem én, miért hihetőbb ennél az, hogy ha valamit lekopogok egy asztal alján, akkor az a valami nem fog megtörténni? Miért hihetőbb az, hogy a sorsunkat a tőlünk oly távoli csillagok befolyásolják? Miért hihetőbb ennél az, hogy bizonyos tárgyak vagy állatok szerencsét vagy szerencsétlenséget hoznak?

2.

Számomra az első karácsony csodája éppen azért hihető, mert annyira zavarba ejtően egyszerű! Figyeljétek meg, hogy azon az első karácsonyon minden szereplő hozzánk hasonló módon zavarban van! Ők sem hiszik el elsőre azt, hogy amit látnak, amit hallanak, amit átélnek, az az, aminek látják, aminek hallják, és aminek átélik.

Hiszen hogyan lehetséges az, hogy Isten, aki a világmindenség teljhatalmú Ura, úgy lépjen be a történelmükbe, mint egy törekeny, védtelen kisedd? Hogyan lehetséges az, hogy az, Aki világokat teremtett szavának erejével, úgy gügyögjön, mint bármilyen normális csecsemő? Hogyan lehetséges az, hogy a menny Királya egy trágyaszagú istállóban jöjjön világra? Hogyan lehetséges az, hogy Akinél nincsen gazdagabb és dicsőségesebb, odáig alázza magát, hogy emberi életét két ifjú és jelentéktelen emberszülőre bízza? Hogyan lehetséges az, hogy az Örökkévalóság Fejedelme, az Időtlen, úgy határoz, hogy bennünket, az idő által nagyon is behatárolt lényeket az öröklét lehetőségével ajándékozzon meg?

De mindez megtörtént! Isten: emberré lett, belépett a történelmünkbe, és meggyőződésem, hogy ennél hatalmasabb *csoda* nem vált valóra az univerzumban!

S az, aki rácsodálkozik erre, az, aki valamit megsejthet Pál szavainak igazságából, abból, hogy Isten útjai, tervei, döntései mennyire titokzatosak, csodálatosak és felfoghatatlanok, az elkezd egészen másként látni az életének eseményeit. Legyenek azok akár jók, akár rosszak.

3.

Isten egészen másként gondolkodik, mint mi.

Mi már azon az első karácsonyon is másként tettünk volna, mint Ő. Mondjuk, legyőzhetetlen superhősként jelenünk meg, kis piros alsógatyában és egy kék nadrágban, és cikázunk volna le s föl földön és égen. Mi másként tettünk volna azon a bizonyos harmadik napon, mert a feltámadás után nagyon látványosan megjelentünk volna a templomban, és belevigyorgtunk volna a főpapok és vádlóink képébe, jól kigúnyolva őket, mert azt hitték a kereszten legyőztek bennünket. Mi nem bíztuk volna ilyen bénázó, bizonytalan, gyenge csapatra az örömhírt, mint amilyenek a tanítványok voltak, hanem megtérítettük volna a Római Birodalom legjobb szónokait, a kor legzseniálisabb és legbefolyásosabb embereit, hogy ők hirdessék a megváltás üzenetét szerte a világon.

De Isten másként gondolkodik, „mert az útjai, nem mi útjaink, és gondolatai nem mi gondolatunk” ([Ézsaiás 55,8-9](#))...

4.

Pál ezt írta: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!” – és úgy szeretném, ha mindannyian rá tudnánk csodálkozni arra, amire az apostol. Arra, hogy Isten gazdagsága mérhetetlen, bölcsessége határtalan, és ő úgy ismeri az általa teremtett világot, s benne téged és engem, mint senki sem. S Ő ezt a roppant hatalmát soha egyikünk életében sem használta és használja arra, hogy tönkre tegyen, és ha meg is sebez néha, az is mindig mi javunkat szolgálta, szolgálja.

Nem fogjuk életünk minden egyes pillanatát megérteni, nem tudunk megmagyarázni mindent, de az bizonyos, hogy minden pillanatban ott munkálkodott az életünkben. Megvédett, megóvott, hogy ne történjen velünk nagyobb baj, mint történhetett volna. Megajándékozott örömmel, amelyekért mi nem sokat tettünk. S ha visszanezel, ugye te is látod, hogy bizonyos helyzetekben miként volt jelent, még ha akkor, és talán eddig, nem is gondoltál arra, hogy csoda volt az, amit átéltél.

Befejezés

Egy tanmesével szeretném zárni mai igehirdetésem, amely sokat számára bizonyára nem lesz ismeretlen. Ez a történet pontosan arról szól ugyanis, hogy Isten útjai, hanem nem is mindig érthetőek a számunkra, de mindennek oka és célja van.

Két utazó angyal megállt, hogy az éjszakát egy tehetős család házában töltsék el. A család udvariatlan volt, és megtagadta az angyaloktól, hogy a nagy ház vendégszobájában pihenjék ki magukat. Ehelyett egy kis helyet kaptak a hideg pincében. Amikor kinyújtóztak a kemény padlón, az idősebb angyal meglátott egy lyukat falon és kijavította azt. Amikor a fiatalabb angyal kérdezte, miért, az idősebb angyal így felelt: „*A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak.*”

A következő éjjel mindketten egy nagyon szegény, de vendégszerető paraszt és felesége házában pihentek. Miután azt a kevés ételt is megosztották velük, amijük volt, átengedték az angyaloknak az ágyukat, ahol ok jól aludtak. Amikor a következő napon a nap felkelt, az angyalok könnyek között találták a parasztot és a feleségét. Az egyetlen tehenük, akinek a teje az egyedüli bevételük volt, holtan feküdt a mezon. A fiatal angyal dühös lett és kérdezte az idősebbet, hogyan hagyhatta, hogy ez megtörténjen. Az első embernek mindene megvolt, mégis segítettél neki, vádolta. A második családnak kevese volt, és hagyta, hogy elpusztuljon tehenük. „*A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak!*” – mondta az idősebb angyal.

Amikor a nagyház hideg pincéjében pihentünk, észrevettem, hogy a falon lévő lyukban arany van. Mivel a tulajdonos olyan mohó volt és nem akarta megosztani szerencsés sorsát, betapasztottam a falat, hogy ne találhassa meg. Amikor az utolsó éjszaka a paraszt ágyában aludtunk, jött a halál angyala, hogy elvigye a feleségét. Helyette odaadtam a tehenet.”

Szóval kedves Barátaim, ne feledjétek: „*A dolgok nem mindig azok, aminek látszanak!*” Ámen!

Litér, 2014. december 14.